

TOWARZYSTWO MIŁOŚNIKÓW ZIEMI WRONIECKIEJ

Siedziba: ul. Polna 3A, 64-510 Wronki
Prezes Hanna Paciorkowska
E-mail: hanna5@buziaczek.pl
Tel. 509 697 860

NIP: 763-00-19-677
Regon: 570134839
Nr wpisu w KRS: 0000078876
Nr rachunku: 69 8961 0002 0000 0000 1108 0001

R.zal. 1974

Dr. P. Sulicka 02.06.2025 r. (H)

Wronki, 29.05.2025 r.

TMZW/ 11 /2025

URZĄD MIASTA I GMINY WE WRONKACH		
Data	30. 05. 2025	wpł.
L. dz.	Nr	
Załącz.	Znak akt	

Rada Miasta i Gminy Wronki
ul. Ratuszowa 5
64-510 Wronki

Wniosek

Szanowny Panie Przewodniczący, Szanowna Rado Miasta i Gminy Wronki.

Działając na podstawie § 6 statutu Towarzystwa Miłośników Ziemi Wronieckiej zarząd TMZW, wykonując uchwały Walnego Zebrania Członków Towarzystwa Miłośników Ziemi Wronieckiej zwraca się z prośbą do Rady Miasta i Gminy Wronki o rozpatrzenie i podjęcie decyzji w zaproponowanych niżej sprawach:

- 1) nadanie rondom obwodnicy Wroniek nazw (propozycje TMZW w załączeniu)
- 2) nadanie sztandaru Gminie Wronki – okazja na zbliżające się 750 - lecia Wroniek
- 3) ustanowienie Hymnu Wroniek (z ewentualnymi poprawkami)
- 4) zwiększenie słyszalności Hejnału Wroniek
- 5) wymianę kamienia na większy na skwerze im. Jana Rzepy (można skorzystać z kamieni leżących przy wjeździe w ul. Prasłowiańską lub przed oczyszczalnią ścieków).

UMiG wronki
Ratuszowa 5, 64-510 Wronki
8328.25.DK
Wpłynęło dn. 30-05-2025
Przyjęto przez : Danuta Gendera

Z poważaniem

PREZES
Hanna Paciorkowska

W załączeniu:

1. Protokół Komisji Uchwał i Wniosków z Walnego Zebrania Towarzystwa Miłośników Ziemi Wronieckiej z dnia 25.04.2025 r.

1971

1971-1972
1971-1972

1971-1972
1971-1972

1971-1972

1971-1972

1971-1972

1971-1972
1971-1972
1971-1972

1971-1972
1971-1972

1971-1972
1971-1972

1971-1972

1971-1972
1971-1972

1971-1972
1971-1972

2. Uchwała Walnego Zebrania Członków Towarzystwa Miłośników Ziemi Wronieckiej nr 7 z dnia 25.04.2025 r.
3. Tekst i nuty Hymnu Wronek.
4. Życiorysy: ks. Piotra Stróżyńskiego, Ryszarda Podleńskiego, Zofii Rosińskiej.

Otrzymują:

1. Pan Sławomir Śniegowski
Przewodniczący Rady
Miasta i Gminy Wronki

2. a/a

Do wiadomości:

1. Pan Rafał Zimny
Burmistrz Miasta i Gminy Wronki

PROTOKÓŁ KOMISJI UCHWAŁ I WNIOSEKÓW WALNEGO ZEBRANIA CZŁONKÓW TMZW

w dniu 25.04.2025 r.

Komisja w składzie:

1. Małgorzata Skrzypczak - Przewodnicząca
2. Suchowierski Andrzej Członek
3. Leszek Bartoś Członek

Komisja odnotowała następujące wnioski:

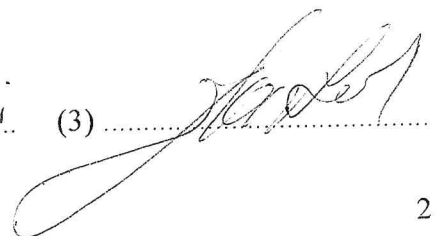
1. Zmiana statutu TMZW - wniosek zarządu
2. Zmiana wysokości składki członkowskiej - wniosek zarządu
3. Zaproponować miastu pamiątkę patrona albo pomnik obwodnicy Wronki
4. Propozycja do władz gminy o ustanowienie stromolań albo gminy Wronki z okazji zbliżających się obchodów 750 lecia istnienia Wronki
5. Propozycja do władz gminy Wronki o hymn Wronki
6. Propozycja o umieszczenie stylizacji herbetu.

Podpisy komisji:

(1) M. Sierypaew

(2) Suchowierski

(3)

Towarzystwo Miłośników
ZIEMI WRONIECKIEJ
64-510 Wronki, ul. Polna 3A
NIP 763-00-19-677 Regon 570134839
KRS 0000078876

Załącznik nr.....15

do protokołu Walnego Zebrania Członków

Stowarzyszenia TMZW z dnia 25.04.2025 r.

UCHWAŁA NR. 7

PROTOKÓŁ KOMISJI UCHWAŁ I WNIOSKÓW Z WALNEGO ZEBRANIA
CZŁONKÓW STOWARZYSZENIA „TOWARZYSTWO MIŁOŚNIKÓW
ZIEMI WRONIECKIEJ”

§ 1

Komisja Uchwał i Wniosków w składzie:

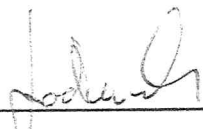
- 1) Mania Skrzypczak - Przewodniczący.
- 2) Sudowski Andrzej
- 3) Łukasz Bartoś

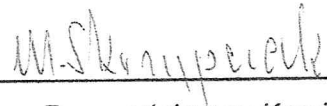
stwierdza, że Walne Zebranie Członków TMZW postanawia:

Uchwalono wnioski zawarte w
protokole Komisji Uchwał i Wniosków
zgotowanego w pkt. 11 porządku obr.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia uchwały.

Przewodniczący Zebrania

Przewodniczący Komisji
Uchwał i Wniosków

PROTOKÓŁ KOMISJI UCHWAŁ I WNIOSKÓW Z WALNEGO ZEBRANIA
CZŁONKÓW STOWARZYSZENIA „TOWARZYSTWO MIŁOŚNIKÓW
ZIEMI WRONIECKIEJ”

§ 1

Komisja Uchwał i Wniosków w składzie:

- 1) Marina Skrzypczak - Przewodniczący
- 2) Sudowierski Andrzej
- 3) Łowicki Bartek

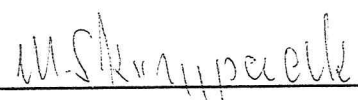
stwierdza, że Walne Zebranie Członków TMZW postanawia:

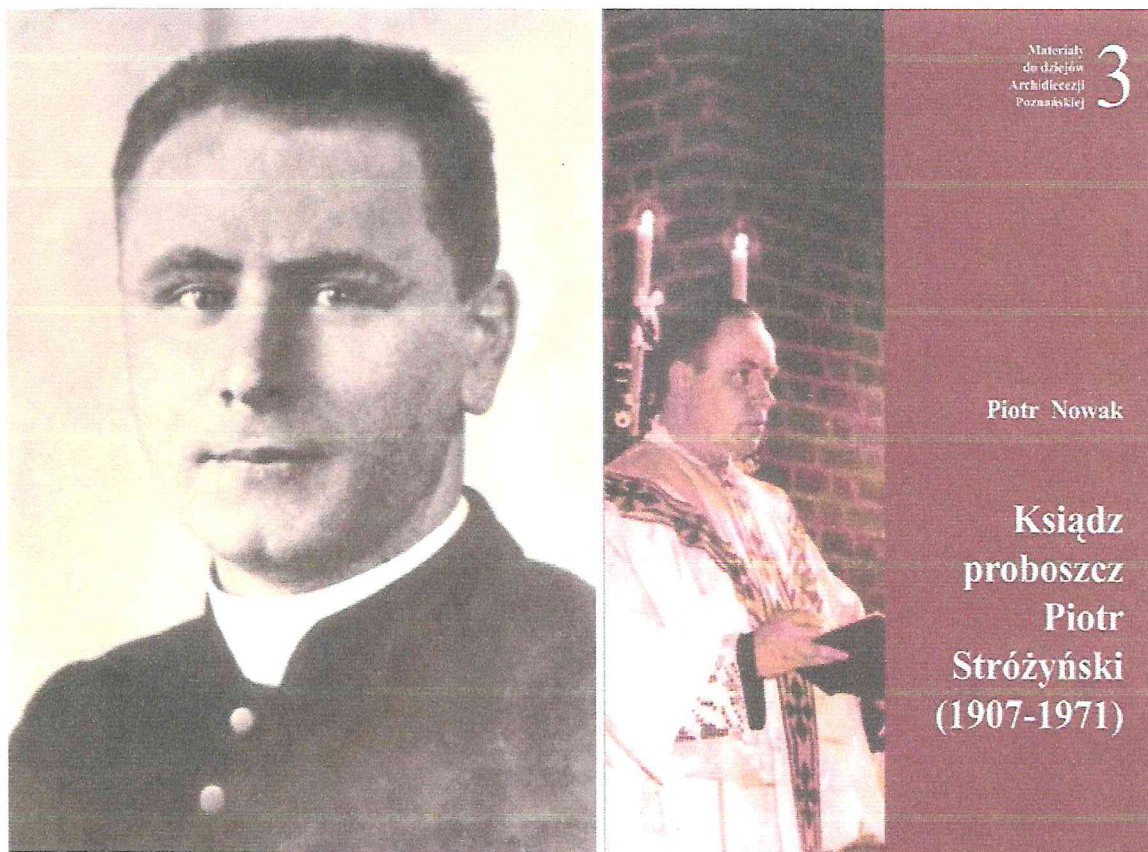
Omówić proponowane wnioski na
zebraniu zarządu TMZW i sporządzenie
odpowiednich wniosków.
Wnioski przygotowane jest do głosowania.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia uchwały.

Przewodniczący Zebrania

Przewodniczący Komisji
Uchwał i Wniosków

Ks. Piotr Stróżyński

**Piotr Nowak,
Ksiądz proboszcz Piotr Stróżyński (1907-1971)**

Wydanie I
Poznań 2009
Format 20,5x14,5 cm
ISBN 978-83-60517-37-6

Biografia poświęcona osobie i posłudze ks. Piotra Stróżyńskiego, proboszcza parafii wronieckiej, jest kolejną pozycją serii wydawniczej związanej z dziejami Archidiecezji Poznańskiej. Jest pierwszą monografią poświęconą osobie ks. Stróżyńskiego, opartą o rzetelną analizę faktów i fascynację autora posługą kapłana. Autor ukazał jego zaangażowanie i poświęcenie w imię wierności Bogu i Ojczyźnie.

Długoletni kapelan więzienia we Wronkach, podczas okupacji działacz konspiracji w Szamotułach i Poznaniu, proboszcz parafii św. Katarzyny we Wronkach (w latach 1945-71), kapłan niezłomny w okresie władzy komunistycznej PRL.

Urodzony 29 czerwca 1907 r. w Darnowie koło Kościana, jako pierwsze z trzynastorga dzieci Stanisława i Pelagii, z domu Kortus. Stróżyńscy posiadali niewielkie gospodarstwo, z którego musieli utrzymać liczną rodzinę. Pomimo licznych obowiązków wychowywali dzieci w duchu patriotyzmu i głębokiej religijności. Bez wątpienia taka atmosfera domu zaowocowała aż trzema powołaniami do służby Bogu (obok Piotra księdzem został również jego brat Stanisław, a siostra Teresa wstąpiła do zgromadzenia jawiszczanek).

Do szkoły podstawowej uczęszczał w Racocie. Następnie, od 1918 r., chodził do gimnazjum w Ostrowie, po czym - w 1921 r. - przeniósł się do gimnazjum w Kościanie, gdzie zdał maturę (6 czerwca 1925 r.). Tego samego roku wstąpił do Seminarium Duchownego w Poznaniu. Po pięciu latach, w dniu 14 czerwca 1930 r. -otrzymał święcenia kapłańskie w Katedrze Poznańskiej z rąk ks. kard. Augusta Hlonda. Pierwszą, tymczasową placówką wikariuszowską było Wielichowo koło Grodziska Wielkopolskiego. Następnie - po dwóch miesiącach - został przeniesiony na wikariat w Lesznie, gdzie posługiwał do 1932 r. W tym też roku został kapelanem więzienia we Wronkach (pomimo trudnych warunków spełniał go do początku okupacji w 1939 r.). W pierwszym okresie działań wojennych pozostał we Wronkach i wraz z miejscowym proboszczem, ks. Józefem Jasikiem troszczył się o życie religijne parafii. Po aresztowaniu proboszcza w 1941 r. ostatecznie opuścił Wronki i prowadził działalność konspiracyjną w Szamotułach i Poznaniu.

Po wojnie, z dniem 13 lutego 1945 r., został administratorem parafii św. Katarzyny we Wronkach. Funkcję tą pełnił do śmierci 23 lipca 1971 r. Niezwykle energicznie zabiegał o rozwój życia duchowego parafii. Wiekopomnym dziełem było przywrócenie architektury i wyposażenia prezbiterium kościoła farnego do pierwotnego wystroju gotyckiego. Ks. Stróżyński zapisał się w pamięci parafian, jako wielki kapłan i patriota, dla którego Bóg, Kościół i Ojczyzna stanowiły najwyższe ideały. W imię tych wartości gotów był narażać własną reputację, a nawet życie. Wśród ówczesnego duchowieństwa znany był ze swej niezłomnej postawy względem komunistycznych władz PRL.

Ks. Piotr Stróżyński wślawił się heroiczną posługą kapelana więzienia we Wronkach (w pierwszych miesiącach powojennych zabiegał, by osadzonym w Zakładzie Karnym zapewnić opiekę duszpasterską, a szczególnie regularną mszę św.; niestety kolejni naczelnicy więzienia skutecznie blokowali dostęp kapelana do skazanych - do 1956 r. Zakład Karny we Wronkach miał charakter więzienia politycznego, miejscem upodlenia i wyniszczenia skazanych za działalność niepodległościową żołnierzy i działaczy organizacji antykomunistycznych. Znane są sytuacje, kiedy ks. Stróżyński przybywał do konającego więźnia z wiatykiem, a tymczasem celowo był zatrzymywany przed bramą więzienia, żeby ostatecznie po długim wyczekiwaniu dowiedzieć się, że więzień zmarł; nierzadko był przy tym upokarzany przez strażników). W latach 1940-1957 potajemnie przekazywał osadzonym kapłanom hostie i wino mszalne, by mogli w ukryciu sprawować Eucharystie. Nie można również zapomnieć o częstych przypadkach zgonów więźniów, którzy byli chowani na cmentarzu parafialnym. Ks. P. Stróżyński, będąc świadkiem powtarzających się sytuacji i osobiście narażając się, żądał od kierownictwa Zakładu Karnego szczegółów dotyczących ofiar. W przeciwnym razie nie godził się na pochówek na cmentarzu parafialnym. Przyczyny zgonów, które podawały władze więzienne, były niejednokrotnie przekłamywane. Miał on jednak możliwość ich weryfikacji dzięki relacjom dr. Władysława Sobeckiego, który był naocznym świadkiem zbrodni dokonywanych za więziennym murem. W ten sposób powstała nieoceniona dokumentacja represji więźniów, która niestety zaginęła i do dziś nie została odnaleziona. Jednakże dzięki starannie prowadzonym księgom zgonów udało się zidentyfikować blisko 260. osadzonych zmarłych w Zakładzie Karnym we Wronkach. Proboszcz dokładał również wielu starań, by więźniowie byli chowani z należyтым szacunkiem. W przeciwieństwie do zarządu więzienia, w miarę możliwości dbał, by o śmierci i pogrzebie poinformować rodzinę skazanego. Należy dodać, że kiedy w latach 60. władze miejskie pod pretekstem wyprostowania drogi chciały zlikwidować część cmentarza, gdzie znajdowały się groby więźniów politycznych, ks. Stróżyński z największą stanowczością zaprotestował. Atmosferę wrogości ze strony zarządu Zakładu Karnego ks. Piotr Stróżyński odczuwał z różnym natężeniem do końca swojej posługi we Wronkach.

Ks. Piotr Stróżyński zasłużony dla polskiego więziennictwa

1. sierpnia 2013 r., w Areszcie Śledczym w Warszawie-Mokotowie miała miejsce uroczystość pośmiertnego uhonorowania osób zasłużonych dla polskiego więziennictwa poprzez nadanie złotej odznaki „Za zasługi w pracy penitencjarnej”. Wśród zasłużonych jest długoletni kapelan wronieckiego więzienia, ksiądz Piotr Stróżyński.

W imieniu uhonorowanych pośmiertne odznaczenia odebrali członkowie rodzin, dyrektorzy i kapelani jednostek organizacyjnych Służby Więziennej oraz dyrektorzy zakładów poprawczych, w których pracowały, pełniły służbę

lub posługę uhonorowane osoby. Do Warszawy udała się również rodzina ks. Piotra Stróżyńskiego, wicedyrektor Zakładu Karnego we Wronkach Artur Koczerba i kapelan wronieckiego więzienia ks. Paweł Pawlicki. Zaproszenie otrzymał również prezes TMZW Paweł Bugaj. Niestety, hospitalizowany nie mógł uczestniczyć w tej uroczystości.

Odznaczenia resortowe, nadane przez ministra sprawiedliwości, wręczył podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, Stanisław Chmielewski oraz dyrektor generalny Służby Więziennej gen. Jacek Włodarski.

Ks. Stróżyński zapisał się w pamięci parafian, jako wielki kapłan i patriota, dla którego Bóg, Kościół i Ojczyzna stanowiły najwyższe ideały. W imię tych wartości gotów był narażać własną reputację, a nawet życie.

Biuletyn Informacji Publicznej

*Instytutu Pamięci Narodowej
Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu*

Dane osoby z katalogu osób "rozpracowywanych"

Imiona: Piotr

Nazwisko: Stróżyński

Miejsce urodzenia: Darnowo

Data urodzenia: 29-06-1907

Imię ojca: Stanisław

Imię matki: Pelagia

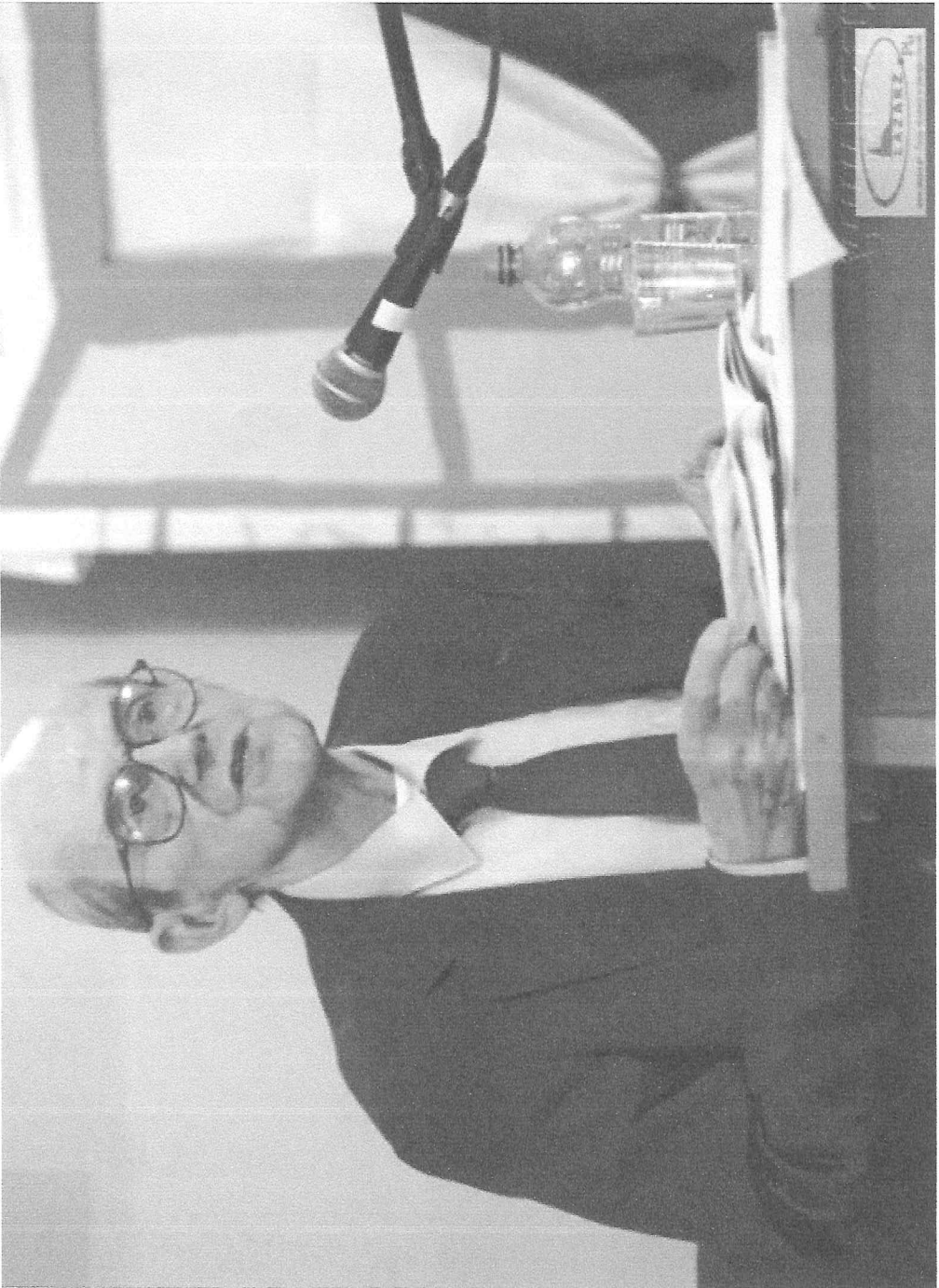
Znany/a też jako:

urodzony/a 29- 08-1907

Dodatkowe informacje:

Treść zapisów ewidencyjnych

Opis materiałów	Stan zachowania	Uwagi
Ksiądz Piotr Stróżyński był rozpracowywany w ramach Sprawy Ewidencyjno-Obserwacyjnej prowadzonej pod nr 594 przez PUdsBP w Szamotułach w latach 1956-1957. Ks. Piotr Stróżyński był „wrogo ustosunkowany do PRL.” Materiały o sygnaturze archiwalnej 1596/II zniszczono na podstawie protokołu nr 45 z 02.01.1982.	Materiały zniszczono. Wpis na podstawie zapisów ewidencyjnych.	
Ksiądz Piotr Stróżyński 08.11.1963 został objęty rozpracowaniem w ramach Teczki Ewidencji Operacyjnej na Księdza (TEOK) pod nr 12391 przez KPMO w Szamotułach jako administrator parafii pw. św. Katarzyny we Wronkach. Materiały o sygnaturze archiwalnej 1596/II zniszczono na podstawie protokołu nr 45 z 02.01.1982.	Materiały zniszczono. Wpis na podstawie zapisów ewidencyjnych.	

Kategoria: [Archiwum](#), [Kultura i historia](#)

W piątek, 2 marca w wieku 86 lat zmarł pochodzący z Wroniek dziennikarz – Ryszard Podlewski, uznany dziennikarz i publicysta Głosu Poznańskiego i Telewizji Poznań. Był twórcą popularnych felietonów i reportaży, błyskotliwy aforysta, szanowany autorytet.

Ryszard Podlewski urodził się 1932 r. we Wronkach. W 1955 r. ukończył studia na Uniwersytecie Poznańskim, a w 1973 r. na Uniwersytecie Warszawskim. Uzyskał tytuł magistra dziennikarstwa. W 1975 r. rozpoczął pracę w Ośrodku Telewizyjnym w Poznaniu na stanowisku starszego redaktora w Redakcji Programów Rozrywkowych. Następnie pracował jako kierownik Redakcji Sportu i Turystyki, starszy publicysta w Redakcji Programów Publicystycznych, komentator i kierownik redakcji w Redakcji Programów Informacyjnych.

Był wydawcą programu „Obiektyw” i programu „Teleskop”. Specjalizował się w problematyce społecznej. W okresie wielu lat pracy w Radiu i Telewizji stworzył wiele interesujących materiałów dziennikarskich. W latach 1987-1995 prowadził m.in. cykl popularnych programów publicystyczno-interwencyjnych pt. „Gwóźdź w bucie”, poruszających prostą problematykę codziennych, zwykłych kłopotów, jakie napotykał przeciętny obywatel. W Oddziale TVP w Poznaniu pracował do 1995 roku.

Ryszard Podlewski został odznaczony m.in. Złotym Krzyżem Zasługi (1987 r.), Odznaką „Zasłużony dla Województwa Poznańskiego” (1979 r.), Honorową Odznaką Miasta Poznania (1980 r.).

*via TVP Poznań
fot Łazarz.pl*

DELEGACI (POSŁOWIE) ZIEMI WRONIECKIEJ NA POLSKI SEJM DZIELNICOWY W POZNANIU

Zofia Rosińska

Urodziła się 11 maja 1875 roku w Ostrowie Wielkopolskim, jej rodzicami byli Jadwiga i Hieronim Robińscy.

5 czerwca 1894 r. została żoną dr. Stefana Rosińskiego z Wroniek. Z tego związku zrodziły się dwie córki: Maria (urodzona w 1897 r., późniejsza żona dr Władysława Sobeckiego) oraz Anna (ur. w 1905 r.).

Zofia Rosińska na przełomie XIX i XX wieku była nauczycielką języka polskiego oraz prac ręcznych w żeńskiej szkole średniej (Hohere Töchterschule), która mieściła się we Wronkach przy ul. Poznańskiej (dzisiejsza SP 2). Po zakazaniu nauki języka polskiego przez władze pruskie, udzielała lekcji w domu. Szkoła Żeńska przygotowywała dziewczynki do dalszej nauki w Poznaniu i w Berlinie.

W 1913 roku, wraz z żoną Stanisława Kurnatowskiego, Elżbietą, działała w Komitecie Oświatowym we Wronkach (powołanym z inicjatywy M. Sroczyńskiego).

Zadaniem Komitetu było zakładanie bibliotek, organizowanie czytelni, które umożliwiały Polakom poznawanie pisarzy i literatury polskiej. W listopadzie 1918 roku została wybrana delegatem obwodu wronieckiego na Polski Sejm Dzielnicy w Poznaniu.

Od listopada 1918 do lipca 1919 r. wchodziła w skład Rady Ludowej miasta Wronki, działała w komisji szkolnej. Zofia Rosińska brała czynny udział w pracach Polskiego Czerwonego Krzyża (którego prezesem był dr Klimkiewicz), organizacji Młodych Polek, w organizacjach kościelnych i harcerstwie.

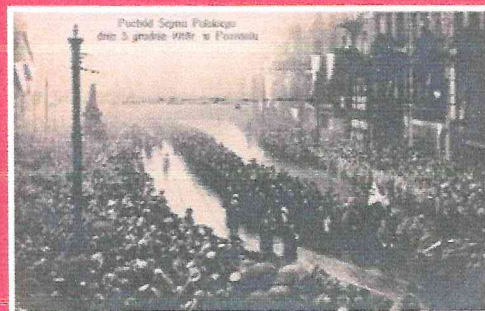
Zofia Rosińska zmarła 5 lipca 1955 roku i została pochowana w grobowcu rodzinnym na cmentarzu we Wronkach. (Pomnik nagrobny na zdjęciu).

Polki z pełnymi prawami wyborczymi

po raz pierwszy jako posłanki zasiadły
w Polskim Sejmie w Poznaniu.

W Polsce kobiety teoretycznie uzyskały prawa wyborcze 7 listopada 1918 roku wraz z powstaniem rządu Ignacego Daszyńskiego, ale ostatecznie prawa kobiet potwierdzone zostały 28 listopada 1918 r. dekretem Naczelnika Państwa Józefa Piłsudskiego o „ordynacji wyborczej do Sejmu” Ustawodawczego, który stanowił, że: „Wyborcą do Sejmu jest każdy obywatel Państwa bez roznicy płci” oraz „Wybieralni do Sejmu są wszyscy obywatele (łki) państwa posiadający czynne prawo wyborcze”.

**W czasie obrad Sejmu Dzielnicowego,
Poznań - pruska twierdza zmieniła się
w miasto tętniące życiem polskim.**

Na ulicach i placach rozbrzmiewał język polski. Domy i mieszkania Polaków zostały udekorowane sztandarami i emblematami narodowymi. Po Mszy św., która pod wpływem płomiennego kazania sejmowego (wygłoszonego przez ks. Antoniego Strychla) zmieniła się w manifestację patriotyczną, zebrani udali się w pochodzie z fary do sali obrad. Po drodze wznoszono okrzyki o treści patriotycznej oraz śpiewano pieśni: „Boże coś Polskę”, „Rotę”, „Jeszcze Polska nie zginęła”.

**Dzień 3. grudnia uznano za święto
narodowe.**

Zofia Rosińska (ur. 11 maja 1875 w Ostrowie Wielkopolskim, zm. 5 lipca 1955 we Wronkach) – polska nauczycielka i działaczka społeczna, uczestniczka powstania wielkopolskiego, posłanka na Polski Sejm Dzielnicowy w Poznaniu.

Życiorys

Była córką Jadwigi i Hieronima Robińskich. W dniu 5 czerwca 1894 wyszła za mąż za lekarza Stefana Rosińskiego. Mieli dwie córki: Marię (ur. 1897) i Annę (ur. 1905).

Na przełomie XIX i XX w. podjęła pracę nauczycielki języka polskiego i prac ręcznych w żeńskiej szkole średniej we Wronkach (dziś szkoła podstawowa nr 2). Po wprowadzeniu zakazu nauki polskiego prowadziła tajne nauczanie we własnym domu. W 1913 była członkinią Komitetu Oświatowego we Wronkach. Komitet zakładał biblioteki i organizował czytelnie. Była członkinią Stowarzyszenia Pań Miłosierdzia św. Wincentego a Paulo oraz Towarzystwa Czytelni Ludowych.

Brała udział w spontanicznej demonstracji społeczności Wroniek 12 listopada 1918, podczas której obalono pomnik cesarza Wilhelma II oraz ścięto cesarską lipę^[2]. Między listopadem 1918 a lipcem 1919 była członkinią Rady Ludowej miasta Wronki. Działała w komisji szkolnej. W 1918 Została wybrana delegatką powiatu szamotulskiego na Polski Sejm Dzielnicowy w Poznaniu. Uczestniczyła w powstaniu wielkopolskim. Organizowała służbę zdrowia we Wronkach w oparciu o Polski Czerwony Krzyż.

W okresie międzywojennym uczestniczyła w pracach miejscowego oddziału Polskiego Czerwonego Krzyża, Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży Żeńskiej, organizacji kościelnych i harcerstwa.

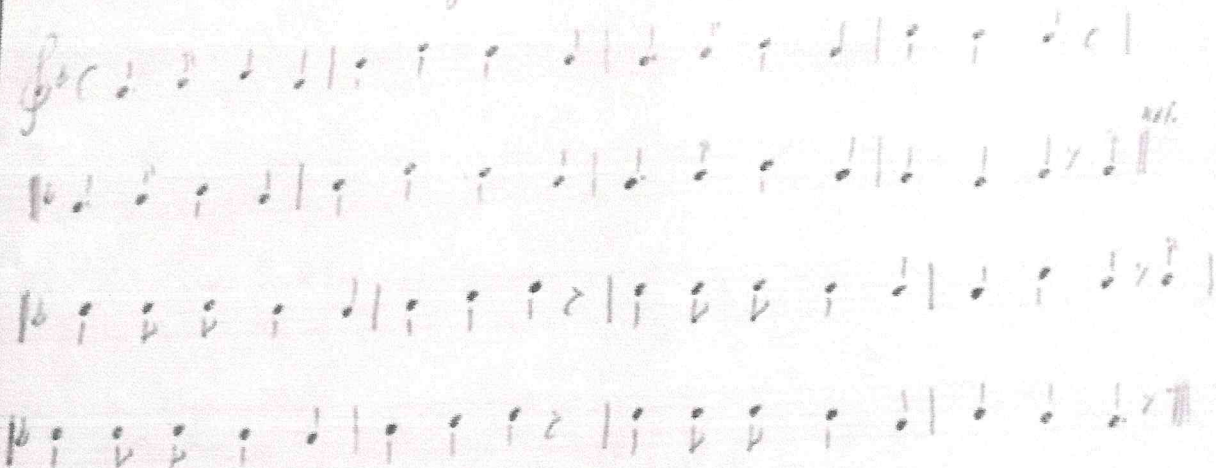
Została pochowana w grobowcu rodzinnym na cmentarzu parafialnym we Wronkach (sektor C, rząd A, nr grobu 3). W 2020 staraniem kibiców Lecha Poznań grobowiec został odnowiony.

Upamiętnienie

W 2018 została upamiętniona na wystawie o wronieckich delegatach na Sejm Dzielnicowy opracowanej przez Pawła Bugaja w Muzeum Ziemi Wronieckiej. W dniu 2 grudnia 2018 na Polskim Pochodzie dla uczczenia 100. rocznicy Polskiego Sejmu Dzielnicowego w Poznaniu delegacja Towarzystwa Miłośników Ziemi Wronieckiej niosła jej portret.

Hymn Wroniek

inno ist. B. Perz

Na pamiątkę T.Z.W. Ka
skromną częśćkę mej pracy.
10.03.2003

HYMN WRONEK

Tam gdzie Warta wolno płynie,
Tam gdzie puszcza kończy się,
Jest miasteczko na nizinie
Na dwie części dzieli się.

To Wronki, to Wronki stary gród
Mieszka tam wierny polski ród.
To Wronki, to Wronki istny cud,
Żyje tu pracowity lud.

Po mrokach obcej niewoli
Gdy lud się do pracy brał,
Aby pozbyć się złej doli,
Znów wiatr niepomyślny wiał.
To Wronki, to Wronki.....

Ludzie tej krainy starej,
Nie poddali nigdy się,
Zbudowali nowe miasto,
Tu od nowa żyje się.
To Wronki, to Wronki.....

W tym miasteczku się rodziłem,
Tu korzenie moje są;
Tutaj młodość swą przeżyłem,
Pokochałem ziemię tą.
To Wronki, to Wronki.....

Tu przeżyłem swoje lata,
Tutaj był niejeden maj;
Tutaj także łzy płynęły,
Ale To mój ziemski raj.
To Wronki, to Wronki.....

Bernard Perz

100

THE
LIBRARY
OF THE
MUSEUM OF
ART AND
ARCHAEOLOGY
OF THE
UNIVERSITY OF
CAMBRIDGE
100

100